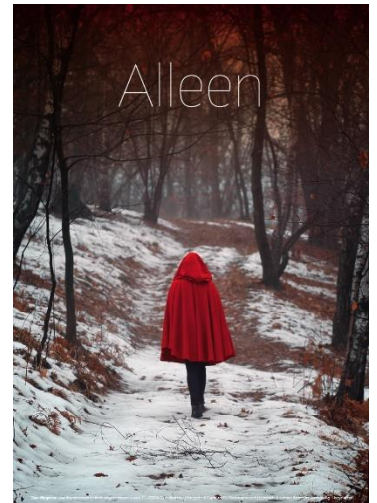

Weekopening week 20 – *Alleen*

In deze weken horen, lezen en zien we het woord ‘*samen*’ zo’n beetje overal. We worden aangemoedigd om *samen* de strijd aan te gaan met het corona-virus, om *samen* onze verantwoordelijkheid te nemen als het gaat om de 1,5 meter afstand, om *samen* te denken aan de kwetsbare mensen in onze samenleving en er *samen* voor te zorgen dat de mensen die in de zorg werken hun werkzaamheden kunnen blijven doen. *Samen* – dat woord staat lijnrecht tegenover het thema van deze week - *Alleen*.

Misschien herkennen jullie dit: als je de opdracht krijgt om in een bepaalde ruimte NIET naar de het plafond te kijken, dan.... juist, dan kijk je daar dus wel naar.

Dus als we met z’n allen steeds horen dat we vooral dingen samen moeten doen, is het niet zo vreemd dat er veel mensen zijn die zich daardoor juist alleen voelen. Omdat ze denken dat ze niemand hebben om iets samen *mee* te doen of iets samen *voor* te doen.

In de Bijbel zijn veel voorbeelden van mensen die zich bij God beklagden omdat ze ‘helemaal alleen’ een klus moesten klaren. Een mooi voorbeeld is het verhaal van Mozes.

Hij kreeg de opdracht om het volk Israël uit het land Egypte weg te leiden en moest daarvoor om te beginnen naar de farao, om hem te vragen de mensen te laten gaan en hem te vertellen dat, als hij dat niet toestond er hele nare dingen zouden gebeuren. Mozes vond het maar niks, dat hij dat in z’n eentje moest doen. Hij was echt niet zo’n prater, en zo maar naar de farao gaan.... in z’n eentje.... alleen....

God hoorde wat Mozes zei en hij kreeg zijn broer Aäron mee als ‘moral support’, als ondersteuning. Op de lange, lange reis die het volk Israël uiteindelijk maakte door de woestijn, op weg naar het beloofde land, heeft Mozes zich vaker alleen gevoeld. Maar steeds als hij dat uitsprak, was daar ineens hulp: een luisterend oor of mensen die aanboden samen met hem aan de slag te gaan.

Misschien heeft het te maken met hoe we het woord ‘alleen’ vaak uitleggen, en wel als ‘eenzaam’. Mozes was niet alleen, maar hij was wel de enige – aan hem werd als enige een taak toebedeeld die God aan niemand anders wilde toevertrouwen.

En toen Mozes er naar zocht, toen hij er om vroeg, was daar de onverwachte steun van bij voorbeeld zijn broer Aäron.

Twee dingen vallen hier op: ‘alleen’ is niet per defenitie ‘eenzaam’- én er is altijd de mogelijkheid om op zoek te gaan naar steun.

Zo werkt het op dit moment ook op school, voor docenten, leerlingen én ouders.

We staan met z’n allen voor een pittige klus: zorgen dat het onderwijs op afstand goed verloopt. Dat voelt op school soms ‘eenzaam’ omdat we onze leerlingen niet zien en weinig of niet spreken. Dat voelt voor ouders soms ‘eenzaam’ omdat ze ineens een belangrijke rol hebben in het onderwijsproces van hun zoon of dochter en niet altijd goed weten hoe dit aan te pakken. Dat voelt voor leerlingen soms ‘eenzaam’ omdat ze elkaar niet zien op of buiten school.

Maar... we kunnen net als Mozes wel de keuze maken om uit te spreken dat we ons zo voelen - en dan zou het zo maar kunnen dat we uit een onverwachte hoek steun krijgen - of dat we iemand anders kunnen ondersteunen.

Eenzaam... dat kan soms, maar NIET alleen!
Want... we doen het...

